

til Indenrigsministerens nærmere Undersøgelse og Overvejelse, se Tillæg B. Sp. 2487—2492, hvortil henvises, men Sagen kom ikke til Behandling i Tinget.

Medens Udvalget ikke finder Anledning til at anbefale Andragendet Nr. 7, foreslaar det de under Nr. 8 og 9 anførte Andragender henvisse til Indenrigsministerens Undersøgelse og Overvejelse.

10. Fra Hovedbestyrelsen for Danmarks Afholdsforening og fra Good Templar=Ordenens udøvende Raad mod Udstænkning af berusende Drikke paa offentlige Beværtningssteder paa den Tid, Helligdagsloven forbyder al anden Handel. (Indbragt den 29de Januar 1892 af Folketingsmanden for Viborg Amts 4de Valgkrets, Svendsen.)

Til Støtte for Andragendet anføres, at den uindskrænkede Udstænkning paa Søn- og Helligdage er en saa meget større Ulykke, som Udstækningsstedernes Antal hos os er saa overordentlig stort i Forhold til Folkemængden, langt større end i de fleste andre Lande. Naar derhos i disse, særlig i Norge, Sverige og Finland, samt i Storbritannien og Irland og i Nordamerika, Udstænkningen om Søndagen helt eller delvis er forbudt, i Norge endog fra Lørdag Eftermiddag Kl. 5 til Mandag Morgen Kl. 8, er dette sket i Erkendelsen af, at derved er givet et virksomt Middel til Modarbejdelse af Drikfældigheden og til Fremme af Søndagens rette Brug. Det antages, at et saadant Forbud hos os vilde være saa meget mere ønskeligt og nødvendigt, som de mange Udstækningssteder her give en langt lettere Afgang til at beruse sig, saa at Drukkensfaben paa disse Dage ofte træder stærkt frem og giver Anledning til Forargelse og Uorden, foruden at Formaalet med Helligdagsloven derved modarbejdes. Da i Folketinget i Samlingen 1888—89 Udvalget angaaende Lovforslaget om Forandring i Lov af 2den Juli 1870 om Brændevinshandel med 9 Stemmer mod 2 indstillede, at Aftenen før Søn- og Helligdage skulde al Udstænkning af alkoholiske Drikke ophøre Kl. 7 Aften og paa selve Søn- og Helligdage være forbudt til efter Kl. 4 Eftermiddag (se Tillæg B. Sp. 2282), altsaa i den Tid, da efter den gældende Helligdagslov al anden Handel ikke var tilladt, antage Andragerne, at et Forslag som det af dem ønskede ogsaa vil vinde Tilslutning i Folkerepræsentationen. Det bemærkes, at Andragendet er affattet i Overensstemmelse med Beslutninger, tagne af Foreningernes Repræsentanter paa de i afvigte Sommer afholdte Aarsmøder.

Udvalget gør — under Henvisning til det under Nr. 1 bemærkede — ingen Indstilling.

11. Fra Kantor ved Viborg Domkirke, A. Meldal, om Erstatning for lidt Tab i Embedsindtægter. (Indbragt den 3dje Februar af Folketingsmanden for Viborg Amts 2den Valgkrets, Klein.)

Andrageren oplyser, at han i 1884 blev kaldet til Kantor ved Domkirken i Viborg, og da han erfarede, at det Højtidsoffer, som blev udredet af det der garnisonerende Militær, alene blev oppebaaret af Domkirkens Præster, medens han antog at have Ret til Andel deri, androg han i 1885 Kirkeministeriet om at faa Andel i dette Offer. Først den 25de Marts 1891 resolverede Ministeriet, efter at have forhandlet Sagen med vedkommende Biskop og Præster, at Andrageren fra 1ste Januar 1891 at regne skulde have $\frac{1}{18}$ af det militære Højtidsoffer, som aarlig gennemsnitlig andrager 330 Kr., og hvoraf hans Andel saaledes bliver $73\frac{1}{3}$ Kr. Da han forment, at Billighed talte for, at han ikke kom til at lide, fordi Sagens Afgørelse havde truffet saa længe ud, ansøgte han Ministeriet om, at der for Tiden fra 1ste Juli 1885 til 1ste Januar 1891 maatte ydes ham Erstatning for Afkastet af $73\frac{1}{3}$ Kr. aarlig i denne Tid med en rund Sum af 400 Kr., men erholdt det Svar, at man ikke saa sig i Stand til at yde ham den ansøgte Godtgørelse.